

ปาเนียม - หมายเลขยี่สิบสาม

ภายหลังการเข้าร่วมเป็นพันธมิตรนั้น เขาจะกระทำด้วยการหลอกลวงอย่างทรยศ

Jeff Pippenger

2026-03-20

ดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อที่ยี่สิบสี่ ระบุช่วงเวลาซึ่งโรมนอกศาสนาจะครอบครองอย่างสูงสุดด้วยคำว่า “เวลา” “เวลา” หนึ่งหมายถึง 360 ปีในการประยุกต์เชิงพยากรณ์ และปีเหล่านั้นเริ่มต้นขึ้นที่ยูธอนาวิซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดในประวัติศาสตร์โบราณ คือยูธอนาวิแอกเทียมในปี 31 ก่อนคริสตกาล มียูธอนาวิอื่น ๆ ที่มีขนาดใหญ่กว่าและมีความซับซ้อนเชิงยุทธศาสตร์มากกว่า แต่แอกเทียมเป็นยูธอนาวิที่เป็นสัญลักษณ์โดดเด่นที่สุด ด้วยความเกี่ยวพันกับมาร์ก แอนโทนีและคลีโอพัตรา มีนัยสำคัญทางประวัติศาสตร์คล้ายคลึงกับการล่มสลายของกำแพงเบอร์ลินในการสำเร็จตาม ดาเนียล 11:40 และตีแผ่แห่งเหตุการณ์ 9/11 ในการสำเร็จตาม วิวรณ์ บทที่สิบแปด; เพราะเมื่อพระเจ้าทรงเลือกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์เพื่อให้พระวณะเชิงพยากรณ์ของพระองค์สำเร็จ พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในลักษณะที่ดึงดูดความสนใจจากผู้คนจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

และภายหลังพันธสัญญาที่ทำไว้กับเขา เขาจะกระทำอย่างหลอกลวง เพราะเขาจะขึ้นมาและมีกำลังเข้มแข็งด้วยชนหมู่น้อย เขาจะเข้าไปอย่างสงบแม้ในที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของมณฑล และเขาจะกระทำสิ่งที่บรรพบุรุษของเขามีได้กระทำ ทั้งบรรพบุรุษก่อนหน้าบรรพบุรุษของเขาก็มีได้กระทำ เขาจะกระจายของที่รับมา ของที่ปล้นมา และทรัพย์สมบัติท่ามกลางพวกเขา เออ เขาจะวางแผนอุบายของเขาต่อสู้กับป้อมปราการทั้งหลาย แม้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง ดาเนียล 11:23, 24

อุไรยาห์ สมิธ สรุปข้อสังเกตของเขาเกี่ยวกับพันธมิตรระหว่างโรมกับพวกมัมคาคาปีในข้อยี่สิบสาม โดยให้ความเห็นต่อไปเกี่ยวกับชนชาติเล็กน้อยในข้อนั้น.

“ในเวลานั้นชาวโรมันยังเป็นชนชาติเล็ก ๆ และได้เริ่มดำเนินการด้วยเล่ห์กล หรือด้วยความฉลาดเจ้าเล่ห์ ดังที่คำนั้นมีความหมาย และจากจุดนี้เองพวกเขา ก็ค่อย ๆ ไต่ขึ้นอย่างมั่นคงและรวดเร็วไปสู่จุดสูงสุดแห่งอำนาจซึ่งภายหลังพวกเขาได้บรรลุถึง”

“[อ้างข้อยี่สิบสี่]”

“วิธีการตามปกติซึ่งบรรดาประชาชาติก่อนสมัยกรุงโรมใช้ในการเข้าครอบครองมณฑลอันมีค่าและดินแดนอันมั่งคั่งนั้น คือโดยสงครามและการพิชิต แต่บัดนี้กรุงโรมกำลังจะกระทำการซึ่งบิดาทั้งหลายและบรรพบุรุษก่อนหน้านั้นไม่เคยกระทำ กล่าวคือ ได้รับการครอบครองเหล่านี้ด้วยวิธีอันสันติ ธรรมเนียมซึ่งไม่เคยมีผู้ใดได้ยินมาก่อน บัดนี้ได้เริ่มขึ้นแล้ว คือการที่กษัตริย์ทั้งหลายยกอาณาจักรของตนให้แก่ชาวโรมันโดยพินัยกรรม กรุงโรมได้เข้าครอบครองมณฑลขนาดใหญ่หลายแห่งด้วยวิธีการเช่นนี้”

“และบรรดาผู้ที่ด้วยประการฉะนี้ ได้ตกอยู่ใต้อำนาจการปกครองของกรุงโรม ก็ได้รับประโยชน์จากการนั้นไม่น้อย พวกเขาได้รับการปฏิบัติด้วยความเมตตาและความผ่อนปรน เสมือนหนึ่งที่มีการแบ่งปันเหยื่อและของริบให้แก่พวกเขา พวกเขาได้รับการคุ้มครองจากศัตรูทั้งหลายของตน และได้พักอาศัยอยู่อย่างสงบและปลอดภัยภายใต้ร่มเงาแห่งอำนาจของกรุงโรม”

“สำหรับตอนปลายของข้อนี้ บิชอปนิวตันเสนอแนวคิดว่าเป็นการวางแผนการจากป้อมปราการ มิใช่เพื่อต่อต้านป้อมปราการเหล่านั้น โรมันได้กระทำเช่นนี้จากนครอันเป็นป้อมมั่นคงแห่งเนินเขาเจ็ดลูกของตน ‘แม้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง’ นั้น; ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นเวลาเชิงพยากรณ์ คือ 360 ปี ปีเหล่านี้ควรนับเริ่มต้นจากจุดใด? เป็นไปได้ว่าน่าจะจากเหตุการณ์ที่นำเสนอไว้ในข้อถัดไป” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

สมิธดำเนินต่อไปและระบุว่ายุทธการที่แอ็กเทียมในปี 31

ก่อนคริสตกาลเป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาสามร้อยหกสิบปี หลังจากยกข้อยี่สิบห้ามาอ้างแล้ว สมิธกล่าวดังต่อไปนี้.

“โดยข้อ 23 และ 24 เราถูกพามาถึงช่วงเวลาภายหลังพันธสัญญาระหว่างพวกยิวกับพวกโรมัน เมื่อปี 161 ก่อนคริสตกาล มาจนถึงเวลาที่โรมได้ครอบครองอำนาจสากล บัดนี้ข้อพระคัมภีร์ที่อยู่ตรงหน้าเรานำให้เห็นการศึกอันเข้มแข็งต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายใต้ คืออียิปต์ และการเกิดขึ้นของสงครามครั้งสำคัญระหว่างกองทัพใหญ่และทรงกำลัง เหตุการณ์เช่นนี้ได้อุบัติขึ้นในประวัติศาสตร์ของโรมราวช่วงเวลานี้หรือไม่? — ได้อุบัติขึ้น สงครามนั้นคือสงครามระหว่างอียิปต์กับโรม และยุทธการนั้นคือยุทธการที่แอ็กเทียม ขอให้เราพิจารณาโดยสังเขปถึงพฤติกรรมที่นำไปสู่ความขัดแย้งครั้งนี้”

“[Marc] Antony, Augustus Caesar และ Lepidus

ได้ร่วมกันจัดตั้งคณะไตรอำนาจซึ่งได้ปฏิญาณไว้ว่าจะแก้แค้นการสิ้นพระชนม์ของ Julius Caesar บุรุษผู้นี้คือ Antony ได้กลายเป็นพี่เขยของ Augustus โดยการสมรสกับ Octavia น้องสาวของเขา Antony ถูกส่งไปยังอียิปต์เพื่อปฏิบัติราชกิจ แต่กลับตกเป็นเหยื่อแห่งอุบายและเสน่ห์ของ Cleopatra ราชินีผู้เสเพลแห่งอียิปต์ ความลุ่มหลงที่เขามิได้อ่านนั้นรุนแรงยิ่งนัก จนในที่สุดเขาเข้าข้างผลประโยชน์ของอียิปต์ ปฏิเสธภรรยาของตนคือ Octavia เพื่อเอาใจ Cleopatra มอมมณฑลแล้วมณฑลเล่าแก่งางเพื่อสนองความโลภของนาง เฉลิมฉลองชัยชนะที่ Alexandria แทนที่จะเป็นที่ Rome และในทางอื่น ๆ ก็ได้ลบหลู่ชาวโรมันอย่างยิ่ง จน Augustus ไม่มีความยากลำบากเลยในการนำพวกเขาให้เข้าร่วมสงครามด้วยใจสมัครอย่างเต็มที่เพื่อต่อต้านศัตรูของประเทศผู้นี้ สงครามนี้โดยฉากหน้ามุ่งต่อสู้กับอียิปต์และ Cleopatra; แต่แท้จริงแล้วเป็นสงครามกับ Antony ผู้ซึ่งบัดนี้ได้ยื่นอยู่ ณ หัวหน้ากิจการของอียิปต์ และสาเหตุที่แท้จริงแห่งความขัดแย้งของพวกเขาเป็น Prideaux กล่าวว่า เป็นเพราะไม่มีฝ่ายใดยอมพอใจกับเพียงครึ่งหนึ่งของจักรวรรดิโรมัน; เพราะเมื่อ Lepidus ถูกปลดออกจากคณะไตรอำนาจแล้ว จักรวรรดิก็ตกอยู่ระหว่างคนทั้งสอง และเมื่อแต่ละฝ่ายต่างมุ่งหมายจะครอบครองทั้งหมด

พวกเขาจึงหอดลูกเต๋าแห่งสงครามเพื่อชิงความครอบครองนั้น” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

ในเชิงคำพยากรณ์ ยุทธการที่แอ็กเทียมบ่งชี้ถึงกฎหมายวันอาทิตย์

เพราะเหตุการณ์นั้นเป็นตัวแทนของการพิชิตอุปสรรคทางภูมิศาสตร์ประการที่สามในบรรดาสามประการ ซึ่งได้สถาปนา “อำนาจครอบครองสากล” ของโรมนอศศาสนา ดังที่ Smith ได้พรรณนาไว้ เช่นเดียวกับโรมนอศศาสนา เมื่ออุปสรรคประการที่สามของโรมันสิ้นตะปาศถูกขับออกไปจากกรุงโรม จึงเป็นเวลา “อำนาจครอบครองสากล” ของโรมันสิ้นตะปาศาเริ่มขึ้นในปี 538

พยานทั้งสองนั้นกล่าวถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ณ

สถานที่และเวลาเมื่อโรมสมัยใหม่มีชัยเหนือทั้งอาณาจักรที่หกและที่เจ็ดแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และด้วยการนั้นก็มีชัยเหนืออุปสรรคประการที่สามของตนด้วย ดังนั้นจึงสถาปนา “อำนาจครอบครองสากล” เป็นเวลาสี่สิบสองเดือนเชิงสัญลักษณ์.

และมีปากหนึ่งประทานแก่เขาไว้สำหรับกล่าวถ้อยคำโอหังและคำหมิ่นประมาท
และทรงประทานอำนาจแก่เขาให้ดำเนินอยู่ได้สี่สิบสองเดือน วิวรณ์ 13:5

โรมต่อต้านอียิปต์

พลวัตเชิงพยากรณ์ของสงครามที่ออกัสตัสแห่งโรมทำกับอียิปต์และคลีโอพัตรา
ได้รับแรงขับเคลื่อนจากการกบฏของมาร์ก แอนโทนี และด้วยความจำเป็นเชิงพยากรณ์
พลวัตเชิงพยากรณ์เหล่านั้นย่อมต้องเป็นตัวแทนของพลวัตเชิงพยากรณ์ที่ปรากฏอยู่ ณ กฎหมายวันอาทิตย์

ณ แอ็กเทียม โรมได้พิชิตอียิปต์

ซึ่งเป็นอำนาจที่ประกอบขึ้นจากพันธมิตรระหว่างชายผู้กบฏกับหญิงที่ไม่บริสุทธิ์

พันธมิตรระหว่างแอนโทนีกับคลีโอพัตราคือการผสมผสานกันของคริสตจักรและรัฐ ณ แอ็กเทียม

โรมของออกัสตัสได้พิชิตอำนาจซึ่งเป็นตัวแทนโดยการผสมผสานอันไม่บริสุทธิ์ของคริสตจักรและรัฐ

รูปของสัตว์ร้าย

คลีโอพัตราเป็นตัวแทนของคริสตจักรที่เสื่อมทรามซึ่งเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับแอนโทนี

อันเป็นสัญลักษณ์ของกรุงโรม คลีโอพัตราเป็นผู้ปกครองเหนือความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสอง ดังที่ยูไรอาร์ท

สมิธได้กล่าวไว้เมื่อเขาระบุว่าแอนโทนี “ตกเป็นเหยื่อแห่งเล่ห์กลและเสน่ห์ของคลีโอพัตรา

ราชินีผู้เสื่อมทรามแห่งอียิปต์” พันธมิตรระหว่างคริสตจักรกับรัฐซึ่งแสดงโดยแอนโทนีและคลีโอพัตรา

ได้ชี้ให้เห็นว่าคลีโอพัตราเป็นอำนาจที่ปกครองอยู่ในความสัมพันธ์นั้น ดังนั้น

การผสมรวมกันของคริสตจักรกับรัฐซึ่งแสดงโดยความสัมพันธ์ของทั้งสอง

จึงตรงตามคำนิยามของรูปสัตว์ร้าย—ซึ่งคือการรวมกันของคริสตจักรกับรัฐ

โดยมีหญิงนั้นเป็นผู้ควบคุมความสัมพันธ์

แอ็กเทียมเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของกฎหมายวันอาทิตย์ที่ใกล้จะมาถึงในไม่ช้า

ออกัสตัส เป็นตัวแทนของอำนาจสันตะปาปาที่พิชิตสหรัฐอเมริกาในการบังคับถ้อยสัญญาซึ่งใกล้จะมาถึง

มาร์ก แอนโทนี คือเขาฝ่ายรีพับลิกันของสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน และคลีโอพัตราคือเขาฝ่ายโปรเตสแตนต์

แอนโทนีและคลีโอพัตราสามารถรวมกันและพุดดจ่มงกรในการบังคับถ้อยสัญญาซึ่งใกล้จะมาถึง

ทั้งคลีโอพัตราและแอนโทนีต่างเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจมังกร

และเมื่อทั้งสองได้รวมเข้าด้วยกันอย่างสมบูรณ์ในการบังคับถ้อยสัญญาแล้ว—พวกเขาทั้งคู่พุดดจ่มงกร

มังกร

ทั้งกรีซและอียิปต์เป็นตัวแทนเชิงพยากรณ์ของอำนาจมังกร และแอนโทนีก็เป็นตัวแทนของอำนาจมังกรเช่นกัน

อียิปต์คือทิศใต้ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด และกรีซคือทิศตะวันตก อียิปต์ถูกบโตะเลมีที่ 1

ยึดครองหลังจากอาณาจักรของอเล็กซานเดอร์ถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วน จากนั้นบโตะเลมีที่ 1

จึงกลายเป็นกษัตริย์ฝ่ายใต้เชิงพยากรณ์องค์แรก

และคลีโอพัตราเป็นผู้ปกครองราชวงศ์บโตะเลมีองค์สุดท้ายในอียิปต์ บโตะเลมีถือกำเนิดในมาซิโดเนีย

ซึ่งเป็นสถานที่ประสูติของอเล็กซานเดอร์มหาราช

มาซิโดเนียตั้งอยู่ในกรีซตอนเหนือ และอ้างว่าต้นตระกูลบรรพชนของตนสืบมาจากวีรบุรุษในเทพปกรณัมกรีก

บรรดานครรัฐกรีกทางใต้ถือว่าชาวมาซิโดเนียมีความเป็นอนารยชนมากกว่าชาวเฮลเลนิสต์แห่งกรีซตอนใต้

ชาวมาซิโดเนียปกครองด้วยระบอบราชาธิปไตย ส่วนบรรดานครรัฐทางใต้ (poleis) เช่น เอเธนส์ สปาร์ตา ธิบส์

โครินธ์ เป็นต้น ตั้งอยู่ในกรีซตอนใต้และตอนกลาง รวมทั้งหมู่เกาะอีเจียน

นครรัฐเหล่านี้มักมีการปกครองแบบประชาธิปไตย คณาธิปไตย หรือแบบผสม

ขณะที่มาซิโดเนียเป็นราชาธิปไตยแบบรวมศูนย์ที่มีราชวงศ์เข้มแข็ง (Argeads) กระนั้น พวกเขาทั้งหมดก็ยังเป็นชาวเฮลเลนิสต์ และเมื่อโรมเข้ามาสู่หน้าประวัติศาสตร์ โรมได้เรียกชาวเฮลเลนิสต์เหล่านั้นว่าชาวกรีก คลีโอพัตราเป็นผู้ปกครององค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ปโตเลมี ซึ่งเป็นตัวแทนของเผ่าพันธุ์กรีกฝ่ายราชาธิปไตยของอาณาจักรฝ่ายเหนือจากบริเวณมาซิโดเนียหรือกรีซตอนเหนือ

กษัตริย์แห่งทิศใต้

คลีโอพัตราเป็นผู้ปกครององค์สุดท้ายของอาณาจักรปโตเลมี ซึ่งเริ่มต้นขึ้นกับปโตเลมีที่ 1 เมื่ออาณาจักรของอเล็กซานเดอร์ถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ในยุทธการที่แอกเทียม อาณาจักรปโตเลมี ซึ่งเป็นกษัตริย์ฝ่ายใต้ตามตัวอักษร ได้มาถึงจุดสิ้นสุด กษัตริย์ฝ่ายใต้ถัดไปจะเป็นอียิปต์ฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งมีฝรั่งเศสที่ไม่เชื่อพระเจ้าเป็นตัวแทนในประวัติศาสตร์แห่งการปฏิวัติฝรั่งเศส

และศพของท่านทั้งสองจะนอนอยู่ที่ถนนของมหานครใหญ่
ซึ่งในฝ่ายวิญญาณเรียกว่าเมือง โสโดมและอียิปต์
อันเป็นสถานที่ซึ่งองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกตรึงกางเขนด้วย วิวรรณ์ 11:8

อียิปต์ตามตัวอักษรคือกษัตริย์ฝ่ายใต้ตามตัวอักษรในความสัมพันธ์กับการแบ่งอาณาจักรของอเล็กซานเดอร์ แต่อียิปต์ฝ่ายจิตวิญญาณได้รับการพรรณนาให้เป็นกษัตริย์ฝ่ายใต้โดยลักษณะเชิงพยากรณ์ของอียิปต์ มิใช่โดยทิศทางตามตัวอักษร.

ทิศใต้และทิศตะวันตก

คลีโอพัตราในฐานะผู้ปกครององค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ปโตเลมีของอาณาจักรนั้น ในเชิงคำพยากรณ์แล้วเป็นอำนาจสองประการ คือ กรีก (ตะวันตก) และอียิปต์ (ใต้) ส่วนกษัตริย์ฝ่ายใต้ในลำดับถัดไป และต่อมาในเชิงจิตวิญญาณ คือ ฝรั่งเศส ซึ่งเป็นอำนาจสองประการเช่นกัน โดยได้รับการพรรณนาไว้ในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ดว่าเป็นอียิปต์และโสโดม ความลามกเสเพลของโสโดมสอดคล้องกับความลามกเสเพลของคลีโอพัตราแห่งตะวันตก และคลีโอพัตราแห่งใต้ก็สอดคล้องกับภาวะอเทวนิยมของอียิปต์ ลักษณะสองประการของกษัตริย์ฝ่ายใต้ตามตัวอักษรองค์สุดท้ายสอดคล้องกับกษัตริย์ฝ่ายใต้ฝ่ายจิตวิญญาณองค์แรก

ยุทธการที่แอกเทียมคือพันธมิตรอันอธรรมระหว่างพญานาคแห่งโรมของแอนโทนีกับพญานาคแห่งทิศใต้และทิศตะวันตกของคลีโอพัตรา แอนโทนีและคลีโอพัตราเป็นตัวแทนของคริสตจักรและรัฐ ดังนั้น การที่ออกุสตุสแห่งโรมพิชิตแอกเทียมจึงเป็นภาพแทนของการพิชิตซึ่งโรมมีชัยเหนือการรวมตัวอันอธรรมสองชั้น อันเป็นแบบอย่างของรูปสัตว์ร้ายนั้น สามร้อยหกสิบปีต่อมา เพื่อให้คำพยากรณ์ใน Daniel 11:24 สำเร็จบริบูรณ์ คอนสแตนตินได้แบ่งโรมออกเป็นตะวันออกและตะวันตก โดยปล่อยให้สตรีแห่งโรมอยู่ในตะวันตก และย้ายบุรุษแห่งโรมไปสู่ตะวันออก การพิชิตทิศใต้และทิศตะวันตกเป็นแบบอย่างของการแบ่งแยกเป็นตะวันออกและตะวันตกหลังจาก "กาล" หนึ่งคือสามร้อยหกสิบปี ณ ยุทธการที่แอกเทียม ในการเผชิญหน้ากันครั้งก่อนหน้า แอนโทนีได้รับโรมตะวันออก และออกุสตุสได้รับตะวันตก ดังนั้น แอกเทียมจึงทำให้ตะวันออกและตะวันตกมารวมกัน แต่อยู่ได้เพียงชั่ว "กาล" หนึ่งเท่านั้น

31 ปีก่อนคริสตกาล และ 330 ปีหลังคริสตกาล

พระเยซูทรงอธิบายตอนปลายด้วยตอนต้นอยู่เสมอ ดังนั้น ชัยชนะที่แอกเทียมในปี 31 ก่อนคริสตกาลจึงเป็นแบบอย่างของการแบ่งจักรวรรดิออกเป็นตะวันออกและตะวันตกในปี 330 แอกเทียมในปี

31 ก่อนคริสตกาลเป็นอัลฟาของไอเมกาในวงเวลา 360 ปีซึ่งสิ้นสุดลงในปี 330 ทั้งปี 31 ก่อนคริสตกาลและปี 330 ต่างเป็นแบบอย่างของกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า ดังที่ปรากฏเป็นภาพแทนไว้ในข้อสิบหกและข้อสิบเอ็ดของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

สัญลักษณ์อีกประการหนึ่ง

อันโทนีแห่งโรม ซึ่งเข้าร่วมกับคลีโอพัตราแห่งทิศใต้และแห่งทิศตะวันตก เป็นตัวแทนของพันธมิตรสามฝ่ายภายในสหภาพสองฝ่ายของรูปสัตว์ร้ายนั้น กางเขนก็สัมพันธ์กับกฎหมายวันอาทิตย์ด้วย และฉะนั้นจึงสัมพันธ์กับแอคเทียมและปี 330 ด้วย ที่กางเขนนั้น สหภาพสองฝ่ายของคริสตจักรและรัฐถูกแสดงโดยพวกยิว (คริสตจักรที่เสื่อมทราม) ที่ร่วมมือกับโรม (รัฐ) เพื่อสังหารพระคริสต์ ส่วนบุคคลที่สามในสหภาพ ณ กางเขนนั้น ถูกแทนด้วยบาร์บัส พระคริสต์เทียมเท็จ ผู้ซึ่งชื่อของเขาหมายความว่า "บุตรของบิดา" บาร์บัสในเชิงสัญลักษณ์คือผู้พยากรณ์เทียมเท็จ เมื่อเปรียบเทียบกับพระคริสต์ในฐานะผู้พยากรณ์แท้ โรมคืออันโทนี และคลีโอพัตราแห่งทิศใต้และทิศตะวันตกเป็นตัวแทนของพวกยิวและบาร์บัส

กางเขนยังสอดคล้องกับเอลิซาห์บนภูเขาคารเมล ซึ่งทางเลือกในครั้งนั้นคือว่าใครเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จหรือผู้เผยพระวจนะที่แท้จริง ผู้เผยพระวจนะเท็จในเวลานั้นจึงเป็นสัญลักษณ์สองประการ ประกอบด้วยบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลและปุโรหิตแห่งเสารูปเคารพ บาอัลเป็นเทพเพศชาย และปุโรหิตแห่งเสารูปเคารพเป็นตัวแทนของอัทธาโรท เทพเพศหญิง พวกยิวที่กางเขนคืออัทธาโรท เทพเพศหญิง และบาร์บัส ผู้เป็นของปลอมเลียนแบบบุรุษแห่งความระทมทุกข์ ก็คือบาอัล เทพเพศชาย

คลีโอพัตราทรงเป็นทั้งราชินีแห่งทิศใต้และราชินีแห่งทิศตะวันตก อันโทนีเป็นภาพลักษณ์ของโรม เป็นส่วนหนึ่งของคณะตรอทิปไตยซึ่งได้ปฏิญาณว่าจะล้างแค้นให้แก่การลอบปลงพระชนม์ของจูเลียส การสิ้นชีวิตของจูเลียสด้วยบาดแผลยี่สิบสามแผลเป็นภาพแทนบาดแผลถึงตายของสันตะปาปาในปี 1798 อันเป็นการสำเร็จตามข้อสิบของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

ออคัสตินที่แอคเทียมเป็นภาพแทนการหายสนิทของบาดแผลถึงตายนั้น บาดแผลนั้นได้รับการรักษาให้หายเมื่ออันโทนีและคลีโอพัตราสิ้นชีวิต อันโทนีและคลีโอพัตราเป็นภาพแทนรูปเคารพของสัตว์ร้ายในสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นองค์ประกอบเชิงพยากรณ์สามส่วน อันประกอบด้วยสัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลกและเขาสองเขาของมัน อันโทนีเป็นส่วนหนึ่ง และคลีโอพัตราเป็นภาพแทนอีกสองส่วน ไม่ว่าจะเป็โรมของอันโทนี หรืออียิปต์และกรีซของคลีโอพัตรา ทั้งสองก็ตายพร้อมกันในคราวกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่ออาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์สิ้นสุดลง ในเชิงพยากรณ์ คลีโอพัตราในความสัมพันธ์กับอันโทนีคือการผสมกันของกลอุบายทางศาสนจักรและกลอุบายทางการเมือง โดยที่กลอุบายทางศาสนจักรล่อลวงและควบคุมกลอุบายทางการเมือง

ความตายครั้งที่สองที่ถูกแสดงเป็นแบบอย่าง

ในอีกระดับหนึ่งของคำพยากรณ์ ความสัมพันธ์ของคลีโอพัตรา กับจูเลียส ซีซาร์ และมาร์ก แอนโทนี เป็นภาพแทนเวลาสองช่วงที่เล่ห์กลเชิงศาสนจักรของคลีโอพัตราอยู่ในความสัมพันธ์กับเล่ห์กลเชิงรัฐกิจของจักรวรรดิโรมัน นางถูกจูเลียสสะห้ในปี 1798 ณ ความตายเชิงสัญลักษณ์ครั้งแรกของนาง อันเป็นการสำเร็จตามข้อสิบแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด; แล้วต่อมานางก็มาถึงจุดจบของนางโดยไม่มีผู้ใดช่วย ณ แอคเทียม อันเป็นการสำเร็จตามข้อสิบห้าแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ข้อสิบคืออัลฟาของบาดแผลมรณะครั้งแรกของนางซึ่งจะได้รับการเยียวยา

และโอเมกาของข้อสี่สิบห้าคือจุดที่นางได้รับความตายครั้งที่สองและครั้งสุดท้ายของนาง

เช่นเดียวกับอำนาจโรมันทั้งสี่ในข้อสิบหกถึงยี่สิบสอง

คลีโอพัตราในฐานะสัญลักษณ์ทางพระคัมภีร์มีความหมายมากกว่าหนึ่งประการ โดยขึ้นอยู่กับบริบท

จูเลียสเสกซังนางในปี 1798 เมื่อการสนับสนุนแบบกษัตริย์ถูกนำออกไป

จากนั้นบาดแผลถึงตายของนางก็ได้รับการรักษาให้หาย ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์

แต่ในที่สุดกษัตริย์ทั้งสิบแห่งวิวรรณ์บที่สิบเจ็ดจะทำลายนางด้วยไฟ

เมื่อนางเผชิญความตายครั้งที่สองและเป็นครั้งสุดท้ายของนาง

คลีโอพัตราเป็นสัญลักษณ์ของธรรมชาติสองประการซึ่งปรากฏผ่านลัทธิเทวนิยมแห่งอียิปต์ของฟาโรห์

และปรัชญาทางศาสนาของกรีก ธรรมชาติสองประการของนางเป็นตัวแทนของศิลปะแห่งรัฐการของอียิปต์

และศิลปะแห่งคริสตจักรของกรีก ปรัชญาทางศาสนาของกรีกมีตัวแทนคือเทพีอธีนาแห่งกรีก

ผู้ซึ่งได้รับการประดิษฐ์ขึ้นเป็นรูปเคารพไว้ในวิหารของนางซึ่งเรียกว่า พาร์เธนอน

อธีนาเป็นสัญลักษณ์ของปัญญา และในฐานะสตรี นางเป็นตัวแทนของศาสนาแห่งการศึกษาของมนุษย์

อันตรงกันข้ามกับการศึกษาจากพระเจ้า

เขาทั้งสองของสหรัฐอเมริกาคือ ระบอบสาธารณรัฐและโปรเตสแตนต์นิยม

ซึ่งมีแบบอย่างในประเทศฝรั่งเศสโดยอียิปต์และเมืองโสโดม อียิปต์คือศิลปะแห่งรัฐ

และโสโดมคือศิลปะแห่งคริสตจักร ฉะนั้น ระบอบสาธารณรัฐจึงสอดคล้องกับอียิปต์

และโปรเตสแตนต์นิยมกับโสโดม ระบอบสาธารณรัฐคืออียิปต์ และโปรเตสแตนต์นิยมคือโสโดมและกรีก

สัญลักษณ์ของการศึกษาแบบมนุษย์คือเทพธิดากรีกอธีนา ซึ่งวิหารของนางคือพาร์เธนอน

อันมีคูแฝดสมัยใหม่อยู่ที่วิหารพาร์เธนอนในเมืองแนชวิลล์ รัฐเทนเนสซี

สัญลักษณ์ของคริสตจักรที่เสื่อมทรามซึ่งเข้าร่วมกับเขาแห่งสาธารณรัฐในสหรัฐอเมริกา ณ

เวลากฎหมายวันอาทิตย์นั้น ได้รับการแทนภาพเป็นคลีโอพัตรา อัชทาโรท ซาโลเม และโสโดม

คลีโอพัตราเป็นภาพแทนของลัทธิเทวนิยมของฟาโรห์และศาสนาของชาวกรีก

ศาสนาที่ดำเนินควบคู่ไปกับปรัชญาแห่งลัทธิเทวนิยมนั้นคือการบูชาการศึกษาของกรีก

พระเยซูทรงยกให้ตอนจบสอดคล้องกับตอนเริ่มต้นอยู่เสมอ

และต้นไม้ในสวนซึ่งถูกห้ามมิให้รับประทานนั้นคือต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว

ซึ่งเป็นแบบอย่างของศาสนาแห่งปรัชญากรีกที่ซิสเตอร์ไวท์เรียกว่า "การศึกษาชั้นสูง" สิ่งนี้ชี้ให้เห็นและเน้นย้ำว่า

ศาสนากรีกแห่งปัญญาของคลีโอพัตราเป็นสิ่งที่เสื่อมทรามและเป็นของปลอมเลียนแบบของการศึกษาที่แท้จริง

ในมหากาพย์ต่อสู้ระหว่างพระคริสต์กับซาตาน

แนชวิลล์ รัฐเทนเนสซี ได้รับการขนานนามว่าเป็น "เอเธนส์แห่งทิศใต้"

และคลีโอพัตราเป็นราชินีฝ่ายทิศใต้ตามตัวอักษรองค์สุดท้าย ราชินีฝ่ายทิศใต้ของคสุดท้ายนี้เป็นแบบอย่างล่องหน

นำของกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้ฝ่ายจิตวิญญาณองค์ถัดไปและองค์แรก

ซึ่งสำเร็จครบถ้วนในฝรั่งเศสผู้ไม่เชื่อในพระเจ้า ฝรั่งเศสผู้ไม่เชื่อในพระเจ้าเป็นแบบอย่างของสหรัฐอเมริกา

ซึ่งที่แนชวิลล์ รัฐเทนเนสซี "เอเธนส์แห่งทิศใต้" นั้น มีการเป็นสัญลักษณ์แทนวิหารพาร์เธนอนของเทพีอธีนา

วิหารนั้นตั้งอยู่ที่ 2500 เวสต์เอนด์ ในแนชวิลล์

เลขยี่สิบห้าเป็นสัญลักษณ์แทนประตูที่เปิดแล้วของอุปมาอุปไมยทั้งสามเรื่องในมหัศจรรย์ที่ยี่สิบห้า

คลีโอพัตราในฐานะทั้งราชินีแห่ง "ทิศใต้" และ "ทิศตะวันตก" มาถึง "ปลาย" ของตนในเอเธนส์แห่งทิศใต้

เมื่อพิจารณาเรื่องแอกเทียม คลีโอพัตรา ออกุสตุส และอันโทนีแล้ว

เราจึงกลับมายังข้อยี่สิบสี่ถึงข้อสามสิบแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด บางที

ส่วนที่คลุมเครือที่สุดของตอนนี้เป็นเมื่อกล่าวไว้ว่า พวกเขากล่าวคำเท็จ ณ โถ้เดียวกัน

และพระทัยของกษัตริย์ทั้งสองนี้จะมุ่งกระทำการชั่วร้าย และเขาทั้งหลายจะกล่าวคำสาปที่โตะเดียวกัน แต่การนั้นจะไม่สำเร็จ เพราะที่สุดปลายยังจะมาถึงตามเวลาที่ทรงกำหนดไว้ Daniel 11:27

เวลาที่กำหนดไว้ในข้อนี้คือ 330 ซึ่งเป็นตอนปลายของ "เวลา" ในข้อยี่สิบสี่ เวลาที่กำหนดไว้นี้เป็นสัญลักษณ์ของกฎหมายวันอาทิตย์สำหรับสหรัฐอเมริกา และยังเป็นสัญลักษณ์ของการสิ้นสุดระยะแห่งพระกรุณาที่ทรงโปรดให้มนุษย์กลับใจของโลกด้วย ก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ กษัตริย์ทั้งสอง ผู้ซึ่งมีใจจะกระทำการชั่วร้าย จะกล่าวคำสาปต่อกันที่โตะเดียวกัน ก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ในข้อสิบหกและข้อยี่สิบเอ็ดของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด กษัตริย์สององค์จะกล่าวคำสาปที่โตะเดียวกัน แต่คำสาปของพวกเขาไม่สัมฤทธิ์ผล กษัตริย์สององค์ที่กล่าวคำสาปต่อกันนั้นคือใคร? ก่อนที่เราจะตอบความคิดนั้น ข้าพเจ้าขอเตือนให้เราระลึกถึงสัญลักษณ์บางประการที่เราได้กล่าวถึงก่อนหน้านี้ในชุดนี้

ผู้ปกครองชาวโรมันทั้งสี่เป็นตัวแทนของสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับบริบทที่นำมาพิจารณา แม้พวกเขาจะเป็นผู้ปกครองชาวโรมัน แต่ในฐานะสัญลักษณ์แล้ว โดยเนื้อแท้พวกเขาเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของยูดาห์โบราณ ขณะที่ยูดาห์เปลี่ยนผ่านการอยู่ใต้อำนาจครอบงำของพวกเขาเชลยชิดไปสู่อำนาจครอบงำของชาวโรมัน

ปอมเปย์เป็นแม่ทัพ และผู้ปกครองโรมันสามองค์ถัดมาล้วนเป็นซีซาร์ทั้งสิ้น ยูเลียส เมื่อสัมพันธ์กับออกุสตุส เป็นภาพแทนของสหภาพแบบสามส่วนสองชุดร่วมกับตรีอุมวิเรตทั้งสองครั้ง โดยครั้งแรกไม่เป็นทางการ และครั้งที่สองเป็นทางการ ผู้ปกครองทั้งสองล้วนเป็นภาพแทนของกฎหมายวันอาทิตย์ในบางบริบท ปอมเปย์พิชิตแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ยูเลียส

ซึ่งมีบาดแผลถูกแทงยี่สิบสามแผลเป็นสัญลักษณ์แทนหูดสวรรค์องค์ที่หนึ่ง เพราะเขาเป็นซีซาร์องค์แรก และเขาเป็นแบบของหูดสวรรค์องค์ที่สาม ซึ่งคือทิเบเรียส ทิเบเรียสที่กางเขน ซึ่งเป็นกฎหมายวันอาทิตย์นั้น ก็ถูกแทนด้วยจำนวนยี่สิบสามเช่นกัน เพราะยี่สิบสามเป็นสัญลักษณ์ของการทำให้เป็นหนึ่งเดียว; และกางเขนเป็นส่วนที่จำเป็นอย่างยิ่งแห่งพระราชกิจของพระคริสต์ในการรวมเทวภาพของพระองค์เข้ากับความเป็นมนุษย์ของเรา ดังนั้น ยูเลียสและทิเบเรียสจึงเป็นข่าวสารที่หนึ่งและที่สาม ซึ่งแทนด้วยยี่สิบสาม

จูเลียสมีได้เป็นบุคคลผู้โรแมนติคดั่งที่มีถูกพรรณนาไว้ในตำนานฮอลลีวูด หากแต่เป็นชายผู้โหดเหี้ยมซึ่งมุ่งมั่นแสวงหาอำนาจ ทิเบเรียสเลวยิ่งกว่าจูเลียส เพราะความชั่วทรามของเขาถูกกล่าวถึงแม้ในข้อนี้เอง

เนื่องจากอักษรตัวสุดท้ายของอักษรฮีบรูคือตัวที่ยี่สิบสอง และอักษรตัวแรกคือตัวที่หนึ่ง อัลฟาเล็กกว่าโอเมกา และความชั่วทรามของทิเบเรียสตั้งอยู่ในข้อยี่สิบสอง ซึ่งเป็นอักษรตัวสุดท้ายของอักษรฮีบรู และระหว่างบุคคลอันชั่วช้าทั้งสองซึ่งจูเลียสและทิเบเรียสเป็นตัวแทนนั้น คือออกัสตัส ออกัสตัสเป็นตัวแทนของจุดสูงสุดแห่งสง่าราศีของอำนาจและเกียรติยศแห่งโรม ในฐานะตรงกันข้ามกับข่าวสารที่หนึ่งและที่สาม เขาจึงถูกแทนด้วยอักษรตัวที่ยี่สิบสาม ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการกบฏ

ออกัสตัสทรงสถาปนาอาณาจักรของตนให้มั่นคงโดยการปราบกบฏของแอนโทนีและคลีโอพัตรา ซึ่งเป็นกบฏที่มีชื่อเสียงที่สุดในประวัติศาสตร์ของโรม

ออกัสตัสคืออำนาจโรมันผู้พิชิตอุปสรรคประการที่สาม และในการนั้นเขาเป็นตัวแทนของกฎหมายวันอาทิตย์ และเป็นอำนาจโรมันที่ครอบครองอยู่ในช่วงสี่สิบสองเดือนเชิงสัญลักษณ์แห่งการกบฏในวิวรณ์บทที่สิบสาม เมื่อวางไว้ก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ ปอมเปย์เป็นทั้งปี ค.ศ. 1798 และ 1989 ทำให้ปอมเปย์เป็นสัญลักษณ์ของอันติไอคัส มักนัส ผู้ยุติสงครามซีเรียครั้งที่สี่ตั้งแต่ปี 219 ถึง 217 ก่อนคริสตกาล อันเป็นการสำเร็จตามข้อสิบแห่งบทที่สิบเอ็ด จากนั้นจูเลียส

ซีซาร์จึงสอดคล้องกับข้อสิบเอ็ดและข้อสิบสอง และกับสงครามแห่งชายแดน คือยุทธการราฟาใน ปี 217 ก่อนคริสตกาล ณ ที่นั้น จูเลียสก็เป็นอันตีโอคัส มัคนัสด้วย และอ็อกตัส ซีซาร์ก็เป็นอันตีโอคัส มัคนัสด้วยเช่นกัน ในยุทธการปาเนียมของข้อสิบห้า แล้วในข้อสิบหก ทิเบเรียมคือกฎหมายวันอาทิตย์ แต่เขามีอันตีโอคัส มัคนัส เพราะที่นั่นเขาคือปอมเปย์ เพราะพระเยซูทรงใช้ตอนต้นเพื่ออธิบายตอนปลายอยู่เสมอ ข้อนี้บ่งชี้ถึงจุดจบของจักรวรรดิเซลูซิด อันเป็นแบบอย่างของจุดจบแห่งสหรัฐอเมริกาในฐานะอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

ยังมีการจัดแนวเพิ่มเติมที่ต้องกระทำเกี่ยวกับผู้ปกครองโรมันทั้งสี่ และเส้นนั้นเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของข้อที่สิบสิบ เส้นของพวกมักคาบีในข้อที่ยี่สิบสามก็เป็นภาพประกอบของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของข้อที่สิบสิบเช่นกัน แล้วในข้อที่ยี่สิบสี่ เรื่องราวของโรมจักรวรรดิฝ่ายนอกศาสนาถูกนำเสนอผ่านช่วงเวลา—สามร้อยหกสิบปี เส้นของประวัติศาสตร์โรมันที่ถูกนำเสนอตั้งแต่ข้อที่ยี่สิบสี่ต่อเนื่องไปจนถึงข้อที่สามสิบ ก็เป็นภาพประกอบของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของข้อที่สิบสิบเช่นกัน มันสิ้นสุดลงในข้อที่สามสิบเอ็ด เมื่อหัวข้อเปลี่ยนจากโรมฝ่ายนอกศาสนาไปเป็นโรมฝ่ายสันตะปาปา โรมฝ่ายนอกศาสนายังคงอยู่ในข้อนั้น แต่ที่นั่นมันไม่ได้ถูกนำเสนอในฐานะอาณาจักรที่สี่แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ หากแต่ในฐานะอำนาจทางการเมืองที่ตั้งสันตะปาปาขึ้นบนบัลลังก์ในปี 538 ในปี 538 สันตะปาปาได้ประกาศกฎหมายวันอาทิตย์ ดังนั้นข้อที่สามสิบเอ็ดจึงสอดคล้องกับข้อที่สิบหกและข้อที่สิบสิบเอ็ด ข้อที่ยี่สิบสี่ได้แนะนำยุทธการแห่งแอคเทียมและประวัติศาสตร์ที่สัมพันธ์กับเส้นนั้น

ข้อยี่สิบสี่กำลังระบุถึงเวลาที่โรมนอกศาสนาเริ่มปกครองอย่างสูงสุดเป็นเวลา 360 ปี และแล้วในข้อสามสิบเอ็ด โรมสันตะปาปาเริ่มปกครองอย่างสูงสุดเป็นเวลา 1,260 ปี จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเส้นเรื่องมีลายพระหัตถ์ของพระคริสต์ คือ อัลฟาและโอเมกา ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เรามีประวัติศาสตร์ของมาร์ค แอนโทนี คลีโอพัตรา และอ็อกตัส ซีซาร์ ในข้อสิบหก โรมนอกศาสนาได้พิชิตจักรวรรดิเซลูซิดในปี 65 ก่อน ค.ศ. และต่อมาพิชิตยูดาห์ในปี 63 ก่อน ค.ศ. อุปสรรคประการที่สามที่แอคเทียมในปี 31 ก่อน ค.ศ. ระบุถึงจุดสิ้นสุดของราชอาณาจักรอียิปต์ ดังที่มีแบบอย่างไว้โดยอุปสรรคแรกของพวกเซลูซิดในปี 65 ก่อน ค.ศ. อีกครั้งหนึ่ง เราพบลายพระหัตถ์ขององค์ต้นและองค์ปลาย ปี 65 ก่อน ค.ศ. เป็นอุปสรรคแรกในจำนวนสามอุปสรรค และเป็นตัวแทนของการพิชิตกษัตริย์แห่งทิศเหนือ และปี 31 ก่อน ค.ศ. เป็นอุปสรรคที่สามในจำนวนสามอุปสรรค และเป็นตัวแทนของการพิชิตกษัตริย์แห่งทิศใต้ ยูดาห์ในฐานะอุปสรรคกลางของสามอุปสรรค กำลังมีสงครามกลางเมืองอยู่ภายในกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเมื่อปอมเปย์มาถึงในปี 63 ก่อน ค.ศ. อุปสรรคที่สองเป็นสัญลักษณ์ของการกบฏ

ในปี 538 อุปสรรคประการที่สามของโรมแห่งสันตะปาปาถูกขับไล่ออกจากกรุงโรม อุปสรรคนั้นคือพวกกอท และ ณ ที่นั่นเอง อาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ได้เริ่มต้นขึ้น ตรง ณ จุดที่อาณาจักรที่สี่สิ้นสุดลง และเช่นเดียวกับที่อาณาจักรที่สี่เริ่มต้นขึ้น ณ อุปสรรคประการที่สามของตน อาณาจักรอียิปต์ก็พ่ายแพ้ ดังที่ได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้แล้วในอุปสรรคประการแรกของอาณาจักรเซลูซิด สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่า คำพยากรณ์เชิงพยากรณ์ที่พบในข้อยี่สิบสี่จนถึงข้อสามสิบ เป็นตัวแทนของเส้นเรื่องหนึ่งซึ่งจะต้องถูกระบุตำแหน่งไว้ด้วยในประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อสิบ ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องพิจารณาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ต่าง ๆ ที่มาร์ค แอนโทนี คลีโอพัตรา จูเลียส ซีซาร์ ปอมเปย์ และอ็อกตัส ซีซาร์ เป็นตัวแทนอยู่

ดังนั้น ส่วนที่คลุมเครือที่สุดของข้อความตั้งแต่ข้อยี่สิบสี่ถึงข้อสามสิบ ซึ่งกล่าวว่า "พวกเขาพูดมุสาที่โตะเดียวกัน" นั่นคือส่วนใด?

และพระทัยของกษัตริย์ทั้งสองนี้จะมุ่งกระทำการชั่วร้าย และทั้งสองจะกล่าวคำเท็จที่โต้เถียงกัน แต่การนั้นจะไม่สำเร็จ เพราะวาระสุดท้ายนั้นยังจะมาถึงตามเวลาที่กำหนดไว้ Daniel 11:27

อุไรยาห์ สมิธ ระบุว่ากษัตริย์ทั้งสองนั้นคือ มาร์ค แอนโทนี และออกัสตัส ซีซาร์

“ข้อยี่สิบเจ็ดที่ถูกอ้างถึง”

“อันโทนีกับซีซาร์เคยเป็นพันธมิตรกันมาก่อน ทว่าใต้ฉากรแห่งมิตรภาพนั้น ทั้งสองต่างทะเลาะเบาะแว้งและวางอุบายเพื่อแสวงหาอำนาจครอบครองสากล ถ้อยคำที่ทั้งสองแสดงออกทำให้เกียรติและมีไมตรีต่อกันนั้น ล้วนเป็นวาจาของคนหน้าซื่อใจคด พวกเขา กล่าวคำเท็จที่โต้เถียงกัน ออกเตเวีย ภรรยาของอันโทนีและน้องสาวของซีซาร์ ได้ประกาศแก่ประชาชนแห่งกรุงโรม ในเวลาที่อันโทนีหย่ากับนางว่า นางได้ยินยอมสมรสกับเขาเพียงด้วยความหวังว่า การสมรสนั้นจะเป็นหลักประกันแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างซีซาร์กับอันโทนี แต่แผนการนั้นหาได้สำเร็จไม่ การแตกหักก็มาถึง และในการขัดแย้งที่ติดตตามมา ซีซาร์เป็นฝ่ายได้รับชัยชนะอย่างสิ้นเชิง” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

เมื่อออกเตเวียถูกระบุว่าการสมรสของนางกับอันโทนีเป็นจุดคำมั่นแห่งสหภาพ สิ่งนั้นได้ระบุถึงพันธมิตรทางการสมรสซึ่งได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้ก่อนแล้วในบทที่สิบเอ็ด ด้วยการอภิเษกสมรสในยุคเฮลเลนนิสต์ของเบเรนิซกับกษัตริย์เซลูซิด แอนทีโอคัสที่ 2 อีออส ราวปี 252 ก่อนคริสตกาล เบเรนิซเป็นธิดาของปโตเลมีที่ 2 ฟิลาเดลเฟีย ออกเตเวียและเบเรนิซเป็นตัวแทนของการสมรสเชิงการทูต หรือในเชิงคำพยากรณ์ คือ สนธิสัญญา ข้อห้าถึงข้อสิบระบุประวัติศาสตร์ของการสมรสเชิงการทูตระหว่างอาณาจักรฝ่ายใต้และฝ่ายเหนือ และเมื่อมาร์ค แอนโทนีกับออกเตเวีย ซึ่งภายหลังเป็นที่รู้จักในนามออกัสตัส ซีซาร์ ได้จัดให้มีการสมรสนี้ ทั้งสองก็ได้แบ่งอาณาจักรออกเป็นตะวันออกและตะวันตกด้วย

ข้อตกลงแห่งบรุนดิซิอุม (40 ปีก่อนคริสตกาล) เป็นการยุติข้อพิพาทโดยการเจรจาระหว่างมาร์ค แอนโทนี กับออกเตเวีย (ต่อมาคือออกัสตัส) เพื่อคลี่คลายความตึงเครียดในคณะไตรอนุราชที่สองภายหลังเกือบเกิดสงครามกลางเมือง ข้อตกลงนี้เกี่ยวข้องกับแบ่งดินแดนของโรมัน (อันโทนีทางตะวันออก ออกเตเวียทางตะวันตก) และได้รับการรับรองด้วยการสมรสของแอนโทนีกับออกตาเวีย (น้องสาวของออกเตเวีย) ในปี 39 ก่อนคริสตกาล วาระห้าปีเต็มของคณะไตรอนุราชสิ้นสุดลง แอนโทนีแล่นเรือไปยังอิตาลีพร้อมเรือมากกว่า 300 ลำ ซึ่งในตอนแรกไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นฝั่งที่บรุนดิซิอุม ดังนั้นในที่สุดจึงไปเทียบท่าที่ทาเรนต์ม ออกเตเวียได้ไปพบเขาที่นั่นภายหลังการไล่เกลียดอันยึดเยื้อ ซึ่งเกิดจากการที่กองทัพของแอนโทนีไม่เต็มใจจะสู้รบกับกองทัพของออกเตเวีย และในทางกลับกันก็เช่นเดียวกัน ออกตาเวียมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเป็นคนกลาง โดยโน้มน้าวให้แอนโทนีสนับสนุนออกเตเวียในการต่อต้านซีกตัส ปอมเปย์ ทั้งสองได้ต่ออายุคณะไตรอนุราชออกไปอีกห้าปี (ถึง 32 ปีก่อนคริสตกาล) โดยแอนโทนีจัดหาเรือ 120 ลำให้ออกเตเวียเพื่อแลกกับกำลังทหารที่ได้รับสัญญาไว้ (ซึ่งต่อมาออกเตเวียได้ระงับไว้ไม่ส่งมอบ)

ในปี 32 ก่อนคริสตกาล ได้เกิดการแตกหักอย่างเปิดเผยระหว่างคู่ปรปักษ์ทั้งสอง ความสัมพันธ์ได้เสื่อมทรามลงเนื่องด้วยการโฆษณาชวนเชื่อ การมุ่งความสนใจของแอนโทนีไปยังตะวันออก (ร่วมกับคลีโอพัตรา) และการรวบรวมอำนาจของออกตาเวียในฝ่ายตะวันตก ก่อนยุทธนาวีที่แอ็กเทียม ออกตาเวียได้ปฏิเสธข้อเสนอให้มีการประชุมเจรจาในภายหลังซึ่งมาจากแอนโทนี

ในการอภิเษกสมรสทางการทูตกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ (อันติโอคัส) และกษัตริย์ฝ่ายใต้ (ปโตเลมี) นั้น ฝ่ายกษัตริย์ใต้เป็นผู้มอบเจ้าสาวให้; ส่วนในการอภิเษกสมรสทางการทูตของแอนโทนี (ฝ่ายตะวันออก) และอ็อกตาเวีย (ฝ่ายตะวันตก) ฝ่ายตะวันตกเป็นผู้มอบเจ้าสาวให้ การอภิเษกสมรสทางการทูตทั้งสองครั้งล้มเหลว และในที่สุดฝ่ายผู้มอบธิดาหรือน้องสาวก็ได้รับชัยชนะเหนืออำนาจที่ละเมิดพันธสัญญา⁴

คำพยานของสามคน

เมื่อสิ้นสุดจักรวรรดิเซลูซิด ได้มีพันธสัญญาฉบับที่สามซึ่งมีการกล่าวมุสาที่โตะเดียวกัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในบริบทของสงครามซีเรียครั้งที่ห้า (202–195 ปีก่อนคริสตกาล) เมื่ออันติโอคัสที่ 3 มาถูกสนธิสัญญาโอกาสจากความอ่อนแอของอาณาจักรปโตเลมีภายหลังการสิ้นพระชนม์ของปโตเลมีที่ 4 ฟิโลปาเตอร์ในปี 204 ปีก่อนคริสตกาล ปโตเลมีที่ 5 เอพิฟาเนส (ปโตเลมีที่ 5) เสด็จขึ้นครองราชย์ขณะยังทรงพระเยาว์ (ราวพระชนมายุ 5–6 พรรษา) ทำให้อียิปต์อยู่ภายใต้ผู้สำเร็จราชการและเปราะบางต่อความโกลาหลภายใน การกบฏของชนพื้นเมือง และภัยคุกคามจากภายนอก

อันติโอคัสมักนัสได้ยกทัพเข้ารุกรานและยึดครองดินแดนส่วนใหญ่ของราชวงศ์ปโตเลมีในโคเอเล-ซีเรีย ปาเลสไตน์ และเอเชียไมเนอร์แล้ว ภายหลังชัยชนะต่าง ๆ เช่น ยุทธการที่ฟาเนียม (200 ปีก่อนคริสตกาล) แทนที่จะพิชิตอียิปต์ทั้งหมดอย่างเบ็ดเสร็จ (ซึ่งเสี่ยงต่อการแทรกแซงของโรมัน เนื่องจากโรมกำลังกดดันเขาให้อยู่ห่างจากบางพื้นที่)

เขากลับดำเนินนโยบายสร้างพันธมิตรทางการทูตด้วยการอภิเษกสมรสในฐานะบุคคลผู้เป็น “ผู้พิทักษ์” ในปี 197/195 ปีก่อนคริสตกาล ในฐานะส่วนหนึ่งของสนธิสัญญาสันติภาพที่ยุติสงคราม อันติโอคัสมักนัสได้หมั้นหมาย แล้วต่อมาก็ให้นางคลีโอพัตราที่ 1 ไชรา พระธิดาผู้ยังเยาว์ของตน (หรือที่เรียกว่า คลีโอพัตรา ไชรา) อภิเษกสมรสกับปโตเลมีที่ 5 ซึ่งยังทรงพระเยาว์ (พิธีอภิเษกสมรสมีขึ้นในปี 193 ปีก่อนคริสตกาล ที่ราเฟีย; ปโตเลมีมีพระชนมายุ 16 พรรษา ส่วนคลีโอพัตรา 10 พรรษา)

เรื่องนี้ถูกจัดวางให้ปรากฏเสมือนเป็นท่าที่อันเอื้อเฟื้อ: อันติโอคัสวางตนเป็นพันธมิตรและ “ผู้พิทักษ์” ของกษัตริย์หนุ่ม ทำให้สันติภาพมั่นคงขึ้น ขณะเดียวกันก็ยังคงรักษาผลประโยชน์ที่ได้มาในเอเชียไว้ การอภิเษกสมรสนี้ทำให้เขามีอิทธิพลต่ออียิปต์โดยอ้อมผ่านทางธิดาของตน (เขาหวังว่านางจะยังคงภักดีต่อรากเหง้าแห่งราชวงศ์เซลูซิด และทำหน้าที่เป็นเสียงสนับสนุนซีเรียในราชสำนักปโตเลมี) แต่กลอุบายนี้กลับล้มเหลว เพราะคลีโอพัตราเข้าข้างพระสวามีและอียิปต์ มิใช่พระบิดาของนาง อันเป็นการบั่นทอนการควบคุมระยะยาวของอันติโอคัส เรื่องนี้สะท้อนถึงสนธิสัญญาแห่งบรุนดิเซียม (40 BC) และเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ของโรมันในหลายประการ.

ดังเช่นที่อันโทนีได้สมรสกับอ็อกตาเวีย (น้องสาวของอ็อกตาเวีย) เพื่อผูกมัดอำนาจที่เป็นปฏิปักษ์กันภายหลังจากเกือบเกิดสงคราม แอนติโอคัสก็ได้ใช้การสมรสของธิดาของตนกับปโตเลมีที่ 5 เพื่อทำให้สันติภาพชั่วคราวและการแบ่งเขตแดนเป็นทางการ (ฝ่ายเซลูซิดยังคงครอบครองดินแดนที่พิชิตได้ทางเหนือ ส่วนปโตเลมียังคงครอบครองอียิปต์ทางใต้)

อันติโอคัสได้กระทำตนเสมือนเป็นผู้พิทักษ์โดยพฤตินัยเหนือกษัตริย์ทรงพระเยาว์ปโตเลมีที่ 5 (ผ่านสายสัมพันธ์ทางเครือญาติ) คล้ายกับที่อ็อกตาเวีย (และคณะไตรอุมวิรัต) วางตนอยู่ท่ามกลางภาวะสุญญากาศแห่งอำนาจหรือความขัดแย้งระหว่างคู่แข่ง ในทั้งสองกรณี บุคคลที่ “เข้มแข็งกว่า” (อันติโอคัส/อ็อกตาเวีย)

ได้แสวงหาอำนาจต่อรองเหนืออีกฝ่ายที่เปราะบางกว่าผ่านความสัมพันธ์ทางเครือญาติ
ข้อตกลงทั้งสองประการนำมาซึ่งเสถียรภาพในระยะสั้น แต่ “ไม่เจริญขึ้น”
ในระยะยาวเนื่องด้วยความไม่ไว้วางใจที่ฝังอยู่เบื้องลึก—คลีโอพัตราทรงเข้าข้างอียิปต์ (บันทึกของอันโทไอคัส)
ขณะที่การมุ่งความสนใจไปทางตะวันออกของแอนโทนี่ (คลีโอพัตราที่ 7)
ได้นำไปสู่การแตกหักกับออกตาเวียน

การที่ปีโตเลมีที่ 5 ทรงเป็นกษัตริย์ในวัยเยาว์ภายใต้ผู้สำเร็จราชการนั้น
ขนานกับความไม่มั่นคงภายหลังการสิ้นพระชนม์ของจูเลียส ซีซาร์
(ซึ่งนำไปสู่การก่อตั้งไตรอัมวิเรตและการแก่งแย่งอำนาจ) การอภิเษกสมรสของเบเรนิซกับอันโทไอคัสเป็นเครื่อง
หมายการเริ่มต้นของประวัติศาสตร์แห่งจักรวรรดิเซลูซิดในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด
และการอภิเษกสมรสระหว่างพระราชธิดาของอันโทไอคัส มักนับกับกษัตริย์เด็กแห่งอียิปต์
เป็นเครื่องหมายการสิ้นสุดของจักรวรรดิเซลูซิด การสิ้นสุดของการสมรสระหว่างมาร์ก
แอนโทนี่กับออกตาเวียเป็นเครื่องหมายการสิ้นสุดของอาณาจักรปีโตเลมี
การสิ้นสุดของยูดาห์ในฐานะชนชาติแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าเกิดขึ้นที่กางเขน
และอาณาจักรยูเดียขึ้นนั้นเริ่มต้นขึ้นกับพวกมัคคาบีและพันธไมตรีที่พวกเขาได้กระทำไว้กับโรม
เหตุการณ์เชิงพยากรณ์ทั้งปวงเหล่านี้ได้รับการนำเสนอไว้ภายในเรื่องเล่าในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด
และทั้งหมดนี้สอดคล้องกับประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของข้อที่สิบสาม เริ่มต้นในข้อที่ห้า
เราพบสนธิสัญญาของเบเรนิซ ซึ่งนำไปสู่อันโทไอคัสสมหาราชและสนธิสัญญาเกี่ยวกับพระธิดาของท่าน
คือคลีโอพัตรา ซีรา ซึ่งเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของพวกมัคคาบีในข้อที่ยี่สิบสาม
พวกมัคคาบีจึงเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของลำดับเรื่องนี้โดยอาศัยการกบฏของพวกเขาต่ออันโทไอคัส เอพิฟานีส
ผู้ซึ่งเป็นองค์หนึ่งในบรรดากษัตริย์องค์ท้าย ๆ แห่งราชวงศ์เซลูซิด

อันโทไอคัส เอพิฟานีส คืออันโทไอคัสผู้ซึ่งอยู่ในอียิปต์เมื่อปี 168 ก่อนคริสตกาล ใกล้เมืองอเล็กซานเดรีย
ระหว่างสงครามซีเรียครั้งที่หก อันโทไอคัส

เอพิฟานีสได้ยกทัพบุกอียิปต์และกำลังจะเข้ายึดอเล็กซานเดรียได้อยู่แล้ว
บรรดาผู้ปกครองราชวงศ์ปีโตเลมีจึงร้องขอความช่วยเหลือจากโรม โรมได้ส่งโพปิลลิอุส เลนาส
(พร้อมเพียงผู้ติดตามกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น—ไม่มีทัพใดเลย) เพื่อนำคำขาดจากวุฒิสภามาแจ้งว่า
อันโทไอคัสต้องถอนกำลังออกจากอียิปต์และไซปรัสโดยทันที มิฉะนั้นจะต้องเผชิญสงครามกับโรม
เมื่ออันโทไอคัสได้รับสาส์นฉบับนั้นและขอเวลาปรึกษากับบรรดาที่ปรึกษาของตน โพปิลลิอุส—ผู้ซึ่งถูกพรรณนา
ว่าเคร่งขรึมและวางอำนาจ—ก็ใช้ไม้เท้าที่ถืออยู่ชี้ดวงกลมลงบนทรายล้อมรอบพระบาทของกษัตริย์ไว้
แล้วกล่าวว่า “ก่อนที่ท่านจะก้าวออกจากวงกลมนั้น จงให้คำตอบแก่ข้าพเจ้าเพื่อนำไปเสนอต่อวุฒิสภา”

นัยสำคัญนั้นชัดเจนอยู่แล้ว; อันโทไอคัสไม่อาจก้าวออกจากวงได้โดยไม่ยอมผูกมัดตนตามข้อเรียกร้องของโรม
—การข้ามวงนั้นออกไปโดยปราศจากข้อตกลงย่อมหมายถึงสงคราม ตกตะลึงและอับยศอดสู
อันโทไอคัสลี้เลื่อยชั่วขณะหนึ่ง แต่แล้วก็ตกลงยินยอมปฏิบัติตาม ถอนกำลังของตนออกจากอียิปต์
และกลับไปยังซีเรีย การดำเนินทางการทูตอันหาญกล้านี้
(ซึ่งหนุนหลังโดยกิตติศัพท์ด้านอำนาจที่เพิ่มพูนขึ้นของโรม) บิบบให้เกิดการล่าถอยโดยไม่ต้องรบ
แสดงให้เห็นถึงความเจ้าอำนาจที่กำลังก่อรูปขึ้นของโรม ในภูมิภาคเมดิเตอร์เรเนียนตะวันออก
เหตุการณ์นี้มักได้รับการอ้างถึงอย่างกว้างขวางว่าเป็นที่มาประการหนึ่งของวลี “drawing a line in the
sand” (แม้โดยแท้จริงแล้วสิ่งนั้นจะเป็นวงกลมก็ตาม)

อันโทไอคัส เอพิฟานีสยังได้กลายเป็นความเข้าใจแบบโปรเตสแตนต์เกี่ยวกับอำนาจที่ยกตนขึ้น ล้มลง
และสถาปนาใหม่ตราบใดไว้ในข้อสิบสี่ของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดด้วย

และในกาลเวลาเหล่านั้น จะมีคนเป็นอันมากลุกขึ้นต่อสู้กษัตริย์แห่งทิศใต้
อีกทั้งพวกโจรในชนชาติของเจ้าจะยกตนขึ้นเพื่อสถาปนาในมิตนั้น แต่เขาทั้งหลายจะล้มลง ดาเนียล 11:14

อันที่ไอคุสที่ 4 เอพิฟานีส ทรงครองราชย์ระหว่างปี 175-164 ก่อนคริสตกาล
และเป็นกษัตริย์องค์ที่แปดในจำนวนกษัตริย์เซลูซิดสิบสามองค์
พระองค์ทรงพยายามกำหนดให้มีการรับวัฒนธรรมเฮลเลนนิสติก
และรวมอาณาจักรของพระองค์ให้เป็นหนึ่งภายใต้การปฏิบัติทางศาสนาของกรีก
พระองค์ทรงปล้นพระวิหารในปี 169 ก่อนคริสตกาล ทรงสั่งห้ามการปฏิบัติของชาวยิว (การเข้าสู่หน้
การถือรักษาวันสะบาโต การศึกษาพระโทราห์) และทรงบังคับให้ถวายเครื่องบูชาแก่บรรดาพระต่างศาสนา
ในเดือนธันวาคม ปี 167 ก่อนคริสตกาล พระองค์ทรงตั้งแทนบูชาของคนต่างศาสนา (แต่ซุส)
ไว้บนแท่นเครื่องเผาบูชาของชาวยิวในพระวิหาร และถวายสุกรเป็นเครื่องบูชา พร้อมทั้งกระทำการลบหลู่อื่น ๆ
อีก การลบหลู่นี้เป็นปางเส้นสุดท้ายสำหรับชาวยิวผู้เคร่งครัด
ซึ่งเห็นว่านั่นคือการละเมิดต่อความศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารและต่อธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าอย่างที่สุด
เหตุการณ์นี้จุดประกายการต่อต้านในทันที เมื่อมีมหาธีอัส (ปุโรหิตจากโมเดอิน)
ปฏิเสธคำสั่งของนายทหารเซลูซิดให้ถวายเครื่องบูชาแก่พระต่างศาสนา
และได้สังหารชาวยิวผู้ละทิ้งความเชื่อคนหนึ่งกับนายทหารผู้นั้น
แล้วจึงหลบหนีไปยังภูเขาพร้อมกับบุตรชายของตน (ผู้ที่จะเป็นพวกมัคคาบีในภายหลัง)
เหตุนี้ได้จุดชนวนสงครามกองโจรและการกบฏระหว่างปี 167-160 ก่อนคริสตกาล
ซึ่งมุ่งหมายจะฟื้นฟูการนมัสการของชาวยิว และนำไปสู่การอุทิศพระวิหารขึ้นใหม่ (ฮานุกกาห์) ในปี 164
ก่อนคริสตกาล ภายใต้การนำของยูดาส มัคคาบีอัส

ณ การเริ่มต้นและการสิ้นสุดของจักรวรรดิเซลูซิด
มีพันธสัญญาสำคัญประการหนึ่งซึ่งถูกรับรองผ่านการอภิเษกสมรสทางการทูต
อันมีองค์ประกอบแห่งการแบ่งแยก ไม่ว่าจะเป็นตะวันออกกับตะวันตก หรือเหนือกับใต้
เมื่อจักรวรรดิเซลูซิดเสื่อมถอยลง อันติโอคัส เอพิฟานีสก็กลายเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจโรมันที่กำลังรุ่งขึ้น
และเป็นจุดศูนย์กลางแห่งความเคียดแค้นของพวกมัคคาบี ต่อมาในประวัติศาสตร์
เขากลายเป็นของปลอมเลียนแบบของสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ซึ่งสถาปนาในมิตนั้น
อำนาจในข้อยี่สิบสองของบทที่สิบเอ็ดถูกทำให้แตกหัก เมื่อเจ้านายแห่งพันธสัญญาถูกทำให้แตกหัก

และด้วยกำลังดจนำหลาก เขาทั้งหลายจะถูกกวาดพัดไปจากเบื้องหน้าเขา และจะถูกหักทำลาย เออ
แม้ทั้งเจ้าแห่งพันธสัญญาด้วย Daniel 11:22

รัชสมัยของอันติโอคัส เอพิฟานีสสิ้นสุดลงในปี 164 ก่อนคริสตกาล เกือบสองร้อยปีก่อนที่พระคริสต์
“องค์ประมุขแห่งพันธสัญญา” จะทรง “ถูกหักทำลาย” ที่กางเขน สิ่งที่เราประสงค์จะชี้ให้เห็น ณ ที่นี้คือ
จักรวรรดิเซลูซิดเริ่มต้นและสิ้นสุดลงด้วยการสมรสตามสนธิสัญญาทางการทูต
ซึ่งการหลอกลวงระหว่างทั้งสองฝ่ายนั้นเป็นเรื่องที่มีบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ระหว่างรัชสมัยของอันติโอคัส
เอพิฟานีส การกบฏของพวกมัคคาบีได้เริ่มขึ้น ซึ่งเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของการปฏิวัติอเมริกา
ในประวัติศาสตร์ของพวกมัคคาบี
การต่อสู้ของพวกเขาเพื่อสืบทอดอำนาจของเซลูซิดออกไปนั้นรวมถึงสนธิสัญญาสำคัญกับโรมด้วย
และข้อพระคัมภีร์ที่ระบุถึงสนธิสัญญานั้นโดยตรง ก็ระบุโดยตรงเช่นกันว่าโรมได้กระทำการอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม
หรือกล่าวคำเท็จ ณ โต้ะเจรจาสันธิสัญญา

และภายหลังจากการผูกพันสัญญากับเขาแล้ว เขาจะกระทำการอย่างหลอกลวง
เพราะเขาจะขึ้นมาและมีกำลังเข้มแข็งขึ้นด้วยชนกลุ่มน้อย Daniel 11:23.

ทุกลำดับแห่งคำพยากรณ์ที่มาก่อนวาระแห่งอวสานในข้อสี่สิบ ล้วนมีพันธสัญญาที่ถูกทำลายทิ้งสิ้น ยูโรอาห์สมิธ เมื่ออธิบายวลีในข้อสามสิบที่ว่า “บรรดาผู้ที่ละทิ้งพันธสัญญาอันบริสุทธิ์” ได้บันทึกไว้ดังต่อไปนี้:

“‘ความกริ้วโกรธต่อพันธสัญญา;’ กล่าวคือ พระคัมภีร์บริสุทธิ์ หนังสือแห่งพันธสัญญา การปฏิวัติในลักษณะเช่นนี้ได้สำเร็จลงในกรุงโรม พวกเฮโรโด โทท และแวนดัล ผู้พิชิตกรุงโรม ได้ยอมรับความเชื่อแบบอาเรียน และกลายเป็นศัตรูของคริสตจักรคาทอลิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็เพื่อจุดประสงค์ในการกำจัดลัทธินอกรีตนี้เอง จัสติเนียนจึงทรงมีพระราชกฤษฎีกาแต่งตั้งให้พระสันตะปาปาเป็นประมุขของคริสตจักรและเป็นผู้แก้ไขพวกนอกรีต ในไม่ช้าพระคัมภีร์ก็ถูกมองว่าเป็นหนังสืออันตรายที่ประชาชนทั่วไปไม่ควรอ่าน แต่ปัญหาทั้งปวงที่เป็นข้อพิพาทจะต้องถูกนำไปเสนอต่อพระสันตะปาปา ดังนั้น การลบหลู่จึงถูกซ้ำเติมลงบนพระวอจนะของพระเจ้า และจักรพรรดิแห่งโรม ซึ่งฝ่ายตะวันออกของจักรวรรดิยังคงดำรงอยู่ ได้รู้เห็นเป็นใจ หรือสมคบกับคริสตจักรแห่งโรม ซึ่งได้ละทิ้งพันธสัญญาและก่อรูปเป็นการละทิ้งความเชื่อครั้งใหญ่ เพื่อจุดประสงค์ในการปราบปราม ‘ลัทธินอกรีต’ มนุษย์แห่งบาปถูกยกขึ้นสู่บัลลังก์แห่งความโอหังของตนโดยความพ่ายแพ้ของพวกโกทอาเรียน ซึ่งในเวลานั้นครอบครองกรุงโรมอยู่ ใน ค.ศ. 538” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

ข้อที่ห้าของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดระบุแนวเส้นของประวัติศาสตร์ซึ่งกษัตริย์ฝ่ายใต้ทรงมอบเจ้าสาวทางการทูตไว้ เป็นสัญลักษณ์ของสนธิสัญญาฉบับหนึ่ง ซึ่งต่อมากษัตริย์ฝ่ายเหนือได้ทรงละเมิดเสีย การตอบโต้ของกษัตริย์ฝ่ายใต้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการตอบโต้ของกษัตริย์ฝ่ายใต้ฝ่ายจิตวิญญาณของนโปเลียนต่อกษัตริย์ฝ่ายเหนือแห่งสันตะปาปาในปี 1798 สนธิสัญญาที่ถูกละเมิดในข้อห้าถึงข้อเก้าเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงสนธิสัญญาโตเลนติโนของนโปเลียนที่ถูกละเมิด ซึ่งเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงคำกล่าวอ้างของปูดินเรื่องสนธิสัญญาที่ NATO ได้ละเมิด การตอบโต้ของนโปเลียนเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการตอบโต้ของปูดินต่อยูเครนในปี 2014 การตอบโต้ของอันโทโคคสมักนัสในข้อสิบซึ่งยดิสสงครามซีเรียครั้งที่สี่ สอดคล้องกับนโปเลียนในปี 1798 และสอดคล้องกับปูดินในปี 2014 ด้วย ภายหลังจากสงครามแห่งปาเนียมในข้อสิบห้าในปี 200 BC

อันโทโคคสได้จัดให้มีการอภิเษกสมรสทางการทูต โดยมีเจตนาแฝงที่จะนำอียิปต์มาอยู่ใต้อาณาจักรบังคับบัญชาของตน โดยไม่ต้องใช้กำลังทหารเข้ายึดครองภาคพื้นดิน ราชบัลลังก์ของอันโทโคคสมักนัสได้ตกทอดไปสู่โอรสของเขา ผู้ซึ่งถูกลอบปลงพระชนม์ และเหตุการณ์นั้นได้นำอันโทโคคสเอพิฟานีส โอรสองค์สุดท้ายของอันโทโคคสมักนัส ขึ้นสู่ราชบัลลังก์

การกระทำของเขาในการบังคับใช้ขนบธรรมเนียมและศาสนากรีกได้นำไปสู่การกบฏของพวกมัคคาบี ซึ่งนำไปสู่สนธิสัญญาหลอกลวงกับโรมในข้อยี่สิบสาม ข้อยี่สิบสี่เริ่มกล่าวถึงโรมนอกศาสนา และระบุถึงโต๊ะแห่งคำสาของอันโทนี่กับออกัสตัส ในข้อสามสิบ โรมนอกศาสนาได้เข้าสู่การเจรจากับคริสตจักรแห่งสันตะปาปา ซึ่งถูกกล่าวถึงว่าเป็นบรรดาผู้ที่ได้ละเมิดพันธสัญญาบริสุทธิ์แล้ว

ข้อยี่สิบสี่ถึงสามสิบเป็นพยานหลักฐานของโรมนอกศาสนา และข้อที่สามสิบเอ็ดถึงสี่สิบให้พยานหลักฐานของโรมสันตะปาปา ทุกบรรทัดของดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อที่หนึ่ง ต่อเนื่องไปจนถึงข้อที่สี่สิบ

ล้วนเป็นแนวคำพยากรณ์ที่ถูกนำไปประยุกต์ใช้ในประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของข้อที่สี่สิบ

แนวของอาณาจักรเชลซุซิด แนวของอาณาจักรปโตเลมี แนวของอาณาจักรยูเดียของพวกมัคคาบี แนวของโรมนอกศาสนา และแนวของโรมสันตะปาปา ล้วนแสดงให้เห็นประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1989 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์

แต่ละแนวเหล่านี้ระบุว่าพันธสัญญาที่ถูกหักล้างเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของประวัติศาสตร์ดังกล่าว

โรมเป็นผู้สถาปนาอิมิตแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด และสนธิสัญญาแห่งการล่อลวงน้อยฉลเชิงพยากรณ์ของทั้งโรม
นอศาสนาและโรมสันตะปาปาล้วนถูกกำหนดไว้ว่าเป็นไปอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ และเกิดขึ้นก่อนที่โรมจะปก
ครองอย่างสูงสุดในช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ของตนซึ่งแยกจากกันและจำเพาะแต่ละช่วง ทั้งสองอำนาจได้กำหนด
จุดเริ่มต้นของช่วงเวลาเชิงพยากรณ์แห่งความเป็นใหญ่สูงสุดว่าเริ่มขึ้นเมื่ออุปสรรคประการที่สามของตนถูกเอา
ชนะ ก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในสหรัฐอเมริกา

จะมีสนธิสัญญาแห่งการล่อลวงน้อยฉลระหว่างสองอำนาจ

สี่ครั้งแล้วที่สองอำนาจนั้นได้เป็นกษัตริย์ฝ่ายใต้และฝ่ายเหนือ

ครึ่งหนึ่งระหว่างแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ของยูดาห์กับโรม ครึ่งหนึ่งระหว่างสองสาวนของไตรอมวีเรตแห่งโรม

และครึ่งหนึ่งระหว่างโรมนอศาสนากับโรมสันตะปาปา

ในสนธิสัญญาอันหลอกลวงน้อยฉลทั้งสองฉบับที่เกี่ยวข้องกับโรม

แก่นแท้แล้วเป็นสนธิสัญญาระหว่างครึ่งหนึ่งของจักรวรรดิโรมัน ไม่ว่าจะเป็อันโทนีแห่งตะวันออก

อกุสตุสแห่งตะวันตก หรือโรมนอศาสนาแห่งตะวันออกกับโรมสันตะปาปาแห่งตะวันตก

สนธิสัญญาแห่งการล่อลวงน้อยฉลฉบับระหว่างกษัตริย์ฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้

สองฉบับระหว่างกษัตริย์แห่งตะวันออกและตะวันตก

และหนึ่งฉบับระหว่างผู้ซึ่งกำลังจะเป็นกษัตริย์ฝ่ายเหนือกับแผ่นดินอันรุ่งโรจน์

นี่เป็นการสรุปการนำเสนอเบื้องต้นของเราเกี่ยวกับพระธรรมดาเนียล ชุด Panium

เป็นบทสรุปของชุดว่าด้วยพระธรรมดาเนียล ซึ่งเป็นบทนำสู่ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อที่สิบ

อันเราจะพิจารณาต่อไปในบทความถัดไป